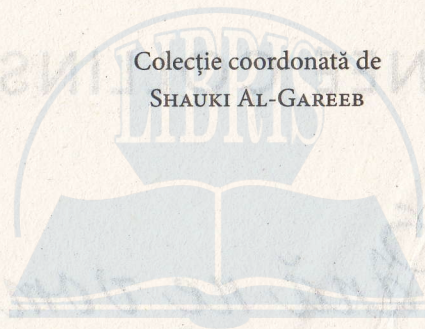

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

RENEE COLLINS

*Până ne vom
revedea...*

Traducere din limba engleză de
Alexandra Limoncu

LEDA EDGE

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Ilustrație copertă: © Shutterstock

Renee Collins, *UNTIL WE MEET AGAIN*

Copyright © 2015 by Renee Collins

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

LEDA este marcă înregistrată.

ISBN 978-606-793-041-2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COLLINS, RENEE

Până ne vom revedea... / Renee Collins ; trad.: Alexandra Limoncu. -
București : Corint Books, 2016
ISBN 978-606-793-041-2

I. Limoncu, Alexandra (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Prolog

Plaja este pustie. În lumina crepusculară, valurile se sparg de stânci, lăsând în urmă dâre de spumă albă. Nisipul sclipește ca oțelul ud. Iarba se leagănă ușor în briza sărată a serii. Într-o continuă schimbare și totuși mereu aceeași. Îmi imaginez că plaja a arătat la fel încă de la începutul veacurilor.

Pășind pe terenul moale, mă simt purtat în timp, într-o seară străveche, cu eoni în urmă. Cu mult înainte ca unchiul meu să-și revendice acest teren. Cu mult înainte ca omul să îndrăznească măcar să murdărească aceste țarmuri.

Aș vrea ca fantasma mea evanescentă să fi fost adevărată.

Privirea îmi alunecă asupra reflexiei lunii pline în apă. Se frânge în mii de cioburi pe apa mării negre, tulburată de fiecare undă. O formă mică, albă îmi atrage atenția. Este chiar în luciul reflexiei, astfel că abia o zăresc.

Intru în valuri. O pasăre, moartă și schioapă, se rostogolește înainte și înapoi în spuma albă. Are aripile întinse, pieptul înspicat alb cu maro.

Iau mica făptură în palmă. Ce o fi omorât-o oare? Ciudat. Nu pare rănită. S-o fi înecat în mare? Apuc ușurel între două

degete piciorușul ei fragil. Observ un inel de metal prins la încheietură. Mă cuprinde un fior. Mă uit mai atent și am vaga impresie că este gravat cu numere și litere. Ceva mă face totuși să rezist ispitei de a le descifra. Nu pot spune ce anume.

Oricum, ce mai contează? Biata făptură e moartă, ceea ce-mi reamintește că nu există cale de întoarcere. Timpul șuieră, ca vântul. Și nu doar creaturile mai slabe precum această mică pasăre îi cad pradă. Până și cel mai puternic om va cădea răpus de lovitura-i necruțătoare.

Depun pasărea în apă. În vreme ce refluxul o poartă departe cu el, mă resemnez cu acest adevăr. Curând, vara se va sfârși. Prea curând.

CAPITOLUL 1

Cassandra

Data: 8 iulie.

Zile în noua locuință de vară a mamei și a tatălui meu vitreg: 22.

Ore petrecute la clubul de golf: 0.

Ore petrecute pe plaja privată sofisticată: 0.

Ore petrecute lăncezind pe canapea și jelind lipsa unei vieți reale: undeva în jur de 100.

De câte ori mi-a zis mama să-mi fac prieteni noi și să nu mai fiu deprimată: tot undeva pe la 100.

Ca să-l parafrazez pe Shakespeare: O, de m-ar vedea o muză de văpaie în ce plictiseală adâncă mă complac...

Având în vedere circumstanțele, să fie clar că nu am de ales: voi încerca să mă furișez în curtea vecinilor ca să mă bălăcesc în piscina lor la două noaptea.

Cei doi complici ai mei nu sunt chiar partenerii ideali. Travis Howard și Brandon Marks fac parte din nobilimea locală a acestei regiuni străvechi, de fițe, de pe țărmul nordic al statului Massachusetts. Ambii au acel look clasic american: înalți, ochi albaștri strălucitori și o podoabă capilară blondă, dată cu gel

și aranjată la un nivel științific de perfecțiune. Însă, date fiind condițiile, mă mulțumesc și cu ei.

Brandon aproape că nu poate ține pasul cu noi în timp ce ne croim drum prin tufe foarte îngrijite care împodobesc gardul din spate al proprietății familiei Anderson. Poate din cauză că e prea ocupat să se uite agitat peste umăr.

— Suntem urmăriți! exclamă el.

Am un schimb de priviri cu Travis.

— Calmează-te, frate! îi spune Travis.

Eu oftez.

— Pe bune! N-am luat cu mine sărurile, așa că nu-mi leșina pe aici.

Travis ridică pumnul pentru a-l ciocni. Brandon nu se dă bătut:

— Vă spun pentru ultima oară, suntem urmăriți. Credeți că oamenii ăștia nu au camere de supraveghere?

— Habar n-am, zic eu veselă.

— Ei, m-ai liniștit.

— Mă străduiesc.

Probabil că ar fi trebuit să merg singură. Problema e că am nevoie de o pereche de mâini care să mă ridice peste gard. Frățiorul meu Eddie n-ar putea s-o facă, are doar trei ani. Și, din motive lesne de înțeles, nu puteam să-i rog pe mama sau pe Frank. Și astfel nu-mi rămâne pe listă decât o singură persoană pe care o cunosc aici: Travis.

Ne-am întâlnit la o petrecere în aer liber. Cât de burghez sună! Eram atât de plictisită, încât îmi venea să-mi scot singură ochii. Apoi l-am văzut pe tipul ăsta sărit de pe fix care dansa cu un scaun, stârnind murmure șocate printre cațele locale. Și am tras pe loc concluzia că e un tip de treabă. Travis e destul de cool. Îmi amintește uneori de Jade, prietena mea din

Ohio. Un zurbagiu încântător. Dar apariția în coada lui Travis a amicului său Brandon s-a dovedit a fi o schimbare de plan neplăcută.

E târziu, totuși atmosfera e încă încărcată de umiditate. Nu atât de agasantă ca în miezul zilei, dar suficient cât să-mi lipească părul de ceafă. Greierii cântă zgomotos în tufișurile din jur, ceea ce îmi dă un sentiment de neliniște, ca și cum cântecul lor neîntrerupt ar putea atrage atenția asupra noastră. De parcă i-ar striga unui paznic nevăzut: „Ia uite! Ia uite! Ia uite!” Cred că agitația lui Brandon este contagioasă.

Din fericire, văd marginea gardului înainte să-mi fac prea multe gânduri negre în privința neliniștii mele.

— Am reușit! exclam eu.

Mă prind de zăbrele, în căutarea unui loc potrivit pentru a mă sălta până la jumătatea gardului. Travis mă ajută cu inspecția.

— Uite aici, îmi arată el. Terenul e mai ridicat pe partea cealaltă și tufișurile alea o să-ți atenueze aterizarea.

— Bravo! zic eu, impresionată. Ai cumva experiență în pătrunderea pe proprietăți private?

— Da, numai că de obicei o facem pentru bani și lucruri de valoare. Intrarea prin efracție pentru o bălăceală e o plăcută schimbare de activitate.

Îi ofer un zâmbet complice, iar el îmi face cu ochiul în stilul Mister Adolescent american.

— Bine, atunci. Ridică-mă.

Brandon se bagă între noi.

— Chiar facem asta? Adică, proprietatea tatălui tău vitreg are o plajă privată imensă. Dacă-ți dorești atât de mult să înoți, nu putem merge acolo?

— Brandon, pierzi esențialul.